

του **Γιώργου Παυλόπουλου**

*Παιδί των ΗΠΑ, του NATO και της ΕΕ και του ανταγωνισμού τους με τη Ρωσία και την Κίνα είναι η συμφωνία που έρχεται προς υπογραφή
Μνημείο ελληνικού αλυτρωτισμού συνιστά η μη αναγνώριση της μακεδονικής ταυτότητας και γλώσσας*

Έχει ο καιρός γυρίσματα – έστω κι αν δεν είναι πάντα ευχάριστα. Ποιος δεν θυμάται, αλήθεια, ότι πριν από τρία χρόνια, δηλαδή λίγο πριν ο Τσίπρας και ο Καμμένος, ο Κοτζιάς και ο Φίλης, εξαγγείλουν το δημοψήφισμα της 5ης Ιουλίου, το σύνολο των «εταίρων» της χώρας – Ευρωπαίοι και Αμερικανοί, ΕΕ, ΔΝΤ και NATO – ήταν συντονισμένοι απολύτως με τους «Μένουμε Ευρώπη», τη ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ, για να οδηγήσουν την τότε κυβέρνηση στον άνευ όρων συμβιβασμό; Και ποιος δεν βλέπει ότι σήμερα, οι ίδιοι ακριβώς «εταίροι» έχουν συνταχθεί πίσω από την ίδια κυβέρνηση (με ελάχιστες διαφοροποιήσεις σε πρόσωπα), στηρίζοντας φανατικά τη συμφωνία με τον Ζάεφ και τον Ντιμιτρόφ και απαιτώντας η διαδικασία να ολοκληρωθεί το συντομότερο δυνατό – γιατί αυτό απαιτεί σήμερα το δόγμα «Ανήκομεν εις την Δύσιν»;

Αυτό και μόνο θα έπρεπε να αρκεί ώστε να μην υπάρχει κανενός είδους αυταπάτη και ταλάντευση στις τάξεις της αντικαπιταλιστικής, επαναστατικής Αριστεράς, των χιλιάδων αγωνιστών και του πιο πρωτοπόρου (τουλάχιστον αυτού) τμήματος της κοινωνίας, αναφορικά με τον χαρακτήρα της υπό υπογραφή συμφωνίας, αλλά και τη στάση που πρέπει να τηρηθεί απέναντί της. Η κατηγορηματική απόρριψή της, από θέση αρχής και εργατικού διεθνισμού, από τα «κάτω» και από τα αριστερά, αποτελεί προϋπόθεση εκ των ων ουκ άνευ για να συγκρουστούμε με τα συμφέροντα και το συνολικό σχέδιο των καπιταλιστικών και ιμπεριαλιστικών κέντρων, καθώς και του κεφαλαίου και των αστικών τάξεων τόσο της Ελλάδας όσο και της μέχρι σήμερα Δημοκρατίας της Μακεδονίας. Είναι αναγκαία για να μη γίνουμε πρώτη ύλη στον μύλο των ανταγωνισμών, στην περιοχή και σε όλο τον πλανήτη.

Όπως ήταν αναγκαία και η απόρριψη του «Σχεδίου Ανάν» για την Κύπρο το 2004, όπως πρέπει να συμβεί και με κάθε άλλο σχέδιο που εκπονείται στα επιτελεία της ΕΕ και του ΝΑΤΟ, των αστικών τάξεων και των κυβερνήσεών τους.

Αν και όλα έχουν ειπωθεί και γραφεί επανειλημμένως, οφείλουμε να ξεκαθαρίσουμε πάλι τα εξής:

Πρώτον, η επισπεύδουσα δύναμη στις εξελίξεις των τελευταίων μηνών στο Μακεδονικό είναι οι Αμερικανοί, το ΝΑΤΟ και η ΕΕ, στο πλαίσιο της όξυνσης της αντιπαράθεσής τους πρωτίστως με τη Μόσχα και δευτερευόντως με το Πεκίνο και με στόχο να τους πετάξουν έξω από τα Βαλκάνια. Αυτός άλλωστε είναι και ο λόγος που, παρά τις φιλοδοξίες και τα ιδιαίτερα συμφέροντά τους, οι αστικές τάξεις των δύο έτερων χωρών της περιοχής που έχουν ιστορικά συμφέροντα και διεκδικήσεις στην πΓΔΜ, της Αλβανίας και της Βουλγαρίας, όχι απλώς δεν τόλμησαν να αμφισβητήσουν τη συμφωνία Αθήνας-Σκοπίων, αλλά έχουν ενταχθεί ενεργά στην προσπάθεια να πάρει σάρκα και οστά. Ειδικά δε τα Τίρανα τα οποία, υπό την άμεση εποπτεία και καθοδήγηση της Ουάσινγκτον, ασκούν όλη τους την επιρροή και κάθε δυνατή πίεση ώστε τα αλβανικά κόμματα και ο αλβανικός πληθυσμός της «Βόρειας Μακεδονίας», που αντιπροσωπεύει περίπου το ένα τρίτο του συνολικού, να τη στηρίξουν και στη βουλή και σε ενδεχόμενο δημοψήφισμα, εάν και όταν διεξαχθεί.

Δεύτερον, η αστική τάξη της Δημοκρατίας της Μακεδονίας θεωρεί ότι η ένταξη στο ΝΑΤΟ και την ΕΕ αποτελεί τη μοναδική αξιόπιστη εγγύηση για να μην βυθιστεί η χώρα σε μια νέα κρίση. Ενδεχομένως δε και σε έναν ακόμη εμφύλιο, που θα τη φέρει στην εποχή προ της συμφωνίας της Οχρίδας του 2001, καθιστώντας εξαιρετικά δύσκολο έως πρακτικά αδύνατο να επιβιώσει. Με άλλα λόγια, γι' αυτήν έχει υπαρκτική σημασία το κλείσιμο του συγκεκριμένου μετώπου και η άρση του μοναδικού εμποδίου στον δρόμο της προς τη Δύση. Και γι' αυτό, στην πλειοψηφία της, αποδέχεται υποχωρήσεις που για κάθε άλλη χώρα θα θεωρούνταν και θα ήταν ταπεινωτικές, όπως είναι η αλλαγή, εκτός από το όνομα, των συμβόλων και της σημαίας. Αυτό, βεβαίως, δεν σημαίνει ότι έχει σβήσει η διάθεση για σύγκρουση και αμφισβήτηση των «κεκτημένων» της Ελλάδας (αυτό αποτυπώνεται στη στάση Ιβανόφ και VMRO-DPMNE) – μόνο που σήμερα έχει περάσει σε δεύτερη μοίρα.

Τρίτον, στο πλαίσιο των διμερών σχέσεων και γενικότερα στα Βαλκάνια, η αστική τάξη της Ελλάδας είναι ο ισχυρός πόλος, αυτός που πρακτικά ασκεί τον εκβιασμό και προβάλλει τις περισσότερες και πιο ισχυρές διεκδικήσεις, θεωρώντας ότι είναι η ευκαιρία του να καλύψει λίγο από το χαμένο έδαφος της κρίσης. Από αυτή την άποψη, δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως παράλειψη, αλλά ως συνειδητή πολιτική επιλογή το να προτάσσεται ο «*αλυτρωτισμός*»

των Σκοπίων στην ανάλυση και την επιχειρηματολογία των διάφορων πολιτικών δυνάμεων. Πολύ περισσότερο όταν, συνδεόμενος άμεσα με τον «αλυτρωτισμό» της Αλβανίας και τον «αναθεωρητισμό» της Τουρκίας – κάτι που σε ένα βαθμό κάνουν και αριστερές δυνάμεις, όπως το ΚΚΕ, η ΛΑΕ και άλλες – δημιουργεί την αίσθηση μιας Ελλάδας περικυκλωμένης από εχθρούς, οδηγώντας αταβιστικά στην ανάγκη εθνικής συσπείρωσης για να αντιμετωπίσει τις απειλές σε βάρος της. Μια αίσθηση, μάλιστα, που δεν αναιρείται ούτε με την προσθήκη αναφορών, σε δεύτερο χρόνο και πλάνο, για τα επεκτατικά σχέδια του ελληνικού κεφαλαίου.

Τέταρτο και τελευταίο: Το βασικό επιχείρημα των κοινοβουλευτικών δυνάμεων που αρνούνται το «Βόρεια Μακεδονία» και, κυρίως, την αναγνώριση της μακεδονικής γλώσσας και ταυτότητας στον λαό της, είναι ότι έτσι νομιμοποιείται το υπόβαθρο του αλυτρωτισμού τους. Πρόκειται για μια κραυγαλέα παραχάραξη της Ιστορίας και ταυτόχρονη προσπάθεια αντιστροφής της πραγματικότητας. Διότι, πολύ απλά, όσοι ισχυρίζονται κάτι τέτοιο, επί της ουσίας – έστω κι αν στα λόγια το αποκηρύσσουν – αποδέχονται το ακραία αλυτρωτικό και επιθετικό δόγμα «*η Μακεδονία είναι ελληνική*». Ειδικά το ΚΚΕ οφείλει, με βάση και την ιστορική εμπειρία, να αναλογιστεί: Εάν υπήρχε σοσιαλισμός και στις δύο χώρες και εκεί επέλεγαν να ονομάζονται Μακεδόνες, θα τους επέβαλλε να αλλάξουν σύνταγμα, σημαία και όνομα; Και πώς άραγε, με οικονομικό εμπάργκο ή μήπως και με πόλεμο;

Πηγή: prin.gr